

kan se, at dette forslag rent faktisk er et forslag, der tilgodeser de små private erhvervsdrivende. Men sådan er der så meget.

Man må jo værne sig til, at når man skal ud at tale for det private erhvervsliv – det har jeg efterhånden også vænnet mig til – skal man hele tiden gøre opmærksom på, at Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet kun støtter de store.

Hr. Brian Mikkelsen fandt, at det var fuldstændig tåbeligt – nej, det var ikke det ord – fandt, at det var uhensigtsmæssigt at gå ind og fjerne ulykker, der var forprogrammerede; det vil sige, at hr. Brian Mikkelsen går selvfølgelig ind for, at man skal fjerne alle ulykker, men jeg synes da, at det er relativt smart, at man går ind og siger: Der er nogle ulykker, hvorom man ved almindelig simpel planlægning, ved bare at se et stykke frem, ved at fordele ansvaret mellem de forskellige aktører på det pågældende område, kan sige, at hvis de gør det på den her måde, kan vi undgå ulykker. Jeg kan slet ikke forstå, at hr. Brian Mikkelsen blot snakker om, at der skal være dialog mellem parterne, og at vi skal hygge os lidt og så skidt med, om der sker nogle ulykker.

Så til fru Jette Gottlieb: Jeg vil godt gøre opmærksom på, at dette forslag startede for halvandet år siden, og at der tilfældigvis er en debat her og nu, har intet at gøre med, at vi kommer med et beslutningsforslag. Dette er rent faktisk noget, som vi har lagt meget vægt på i SF, så det er ikke bare for sjov, vi kommer med det; det er ikke noget, der er skrevet i løbet af en weekend og slet ikke på baggrund af en tilfældig avispolemik.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg synes, det er en for alvorlig sag til, at SF's ordfører på den måde kan lave politisk plattenslageri ud af det her.

Sagen er jo den, at vi selvfølgelig vil gøre vores til på en kvalitativ måde at fjerne de fleste ulykker. Det, som jeg anførte for Det Konservative Folkeparti, var, at man ikke kan få fjernet alle ulykker. Selv i den bedste af alle verdener kan man ikke få fjernet alle ulykker. Det, det handler om, er at få nedbragt antallet betragteligt – betragteligt, og det gør man altså bedst i en dialog.

Det har ikke noget at gøre med, om man sætter sig ned i en rundkreds og nulrer hinandens tæer og spiser bananmos. Det har noget at gøre

med, at man prøver på, arbejdsgivere og arbejdstagere sammen, at finde ud af: Hvordan løser man det her problem mest hensigtsmæssigt? Og det gør man altså ved at snakke sammen og ikke ved at trække en masse byrder og en masse ekstra ting ned over hovedet på de små arbejdsgivere, som SF's ordfører talte så smukt og godt om. Det er vi da enige i.

Men det nytter altså ikke noget at lægge en masse ekstra økonomiske og administrative byrder på eksempelvis små arbejdsgivere, som der er 260.000 af, og som der bliver 8.000 færre af hvert eneste år, fordi det er for dyrt, og fordi det er for kostbart at være selvstændig i det samfund, som vi har i dag. Det nytter altså ikke noget at lægge ekstra belastninger, ekstra byrder på dem.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Jeg er 100 pct. enig med hr. Brian Mikkelsen i, at en meget væsentlig faktor, når vi diskuterer arbejdsmiljø, er, at vi har parterne på arbejdsmarkedet med. Derom kan der ikke herske nogen tvivl. Men snak og hyggesnak, som egentlig kom lidt til udtryk i den ordførertale, der blev holdt fra De Konservatives side, rækker altså ikke, og det er jo det, der er vores store problem, når vi diskuterer alt det her omkring arbejdsmiljøet.

Jeg vil godt give et eksempel. Statoilkoncernen har præcis den opfattelse i forhold til deres entreprenører, når de laver store byggepladser, at snak alene rækker ikke. Dér kører man præcis, som vi kender det, det objektive arbejds-giveransvar over for alle de entreprenører, man har inde. Men derudover gør man det, som vi egentlig er lidt ude efter: Man etablerer selv sikkerhedspatroljer på pladsen.

De entreprenører, man har inde på store byggeprojekter, eksempelvis Statoiludvidelsen til 4 mia. kr. oppe i Kalundborg for et par år siden, kører man med jernhånd, for så vidt angår arbejdsmiljøet, hvilket resulterede i, at man som bygherre, som udbyder foranledigede, at man etablerede den plads i 273 dage med 1.000 mand på pladsen hver evig eneste dag, før der skete en arbejdsulykke af en sådan karakter, at man tabte en arbejdsdag. Og det var en person, der fik noget ned over sin fod.

Det er her, vi er inde ved kernen: at den, der udbyder, den, der er bygherre, også påtager sig et ansvar.